

โครงการออกแบบชุดสื่อสิ่งพิมพ์เพื่อประชาสัมพันธ์บ้านพิพิธภัณฑ์

Printed material Design for Promoting
House of Museums

นายदनัยพันธ์ วัชรวิงศ์ ณ อยุธยา
Mister Danaiphon Washareewongse Na Ayutaya

วันที่ 17 ธค 42

(อาจารย์ที่ปรึกษา : อ.วิทยา หาญวารวิงศ์ศิลป์)

วันที่ 31 ธค 42

(หัวหน้าภาควิชาศิลปะ : ผศ.จิระพงษ์ ภูมิจิตร)
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อโครงการ

โครงการออกแบบชุดสื่อสิ่งพิมพ์เพื่อประชาสัมพันธ์บ้านพิพิธภัณฑ์

เบื้องหลังความเป็นมา

พิพิธภัณฑ์เป็นแหล่งรวบรวมความรู้ที่สำคัญอย่างหนึ่งในสังคมหนึ่งควรมีเพื่อเป็นแหล่งรวบรวมประวัติศาสตร์ เรื่องราวในยุคหนึ่งๆ ทั้งในอดีตและในปัจจุบัน ในประเทศไทยที่พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ ซึ่งเป็นพิพิธภัณฑ์ใหญ่แห่งเดียวในประเทศไทย เก็บเพียงของเก่าที่มีอายุเป็นพันปี ทำให้ของเก่ายุค 50-60 ปี ถูกทิ้งทำลายเป็นขยะไปเสียหมด คนไทยจึงขาดความรู้ในสมัยนั้น ๆ ไป

บ้านพิพิธภัณฑ์ จัดตั้งขึ้นโดยคุณแอนก นาวิกมูล และสโมสรนักสะสมกรุงเทพให้ทำหน้าที่เป็นโกดังเก็บของเก่า 50-60 ปีที่ผ่านมาก่อนที่มันจะหายไปหมด รวมถึงเก็บของในปัจจุบันไว้ด้วย เพื่อรอให้มันเก่าในอนาคต

เนื่องจากบ้านพิพิธภัณฑ์ยังขาดการประชาสัมพันธ์ ทำให้คนทั่วไปไม่รู้จัก ไม่เข้าใจความสำคัญของบ้านพิพิธภัณฑ์ ชุดสื่อสิ่งพิมพ์ประชาสัมพันธ์ จะทำให้รู้ถึงกิจกรรมที่บ้านพิพิธภัณฑ์ทำและสถานภาพของบ้านพิพิธภัณฑ์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้คนหันมาสนใจกิจกรรมต่างๆ ของบ้านพิพิธภัณฑ์เป็นความสำคัญและให้การสนับสนุน
2. ศึกษาการออกแบบ vernacular design คือการนำงานออกแบบสำหรับคนกลุ่มหนึ่งมาออกแบบใหม่สำหรับคนอีกกลุ่มหนึ่ง

ขอบเขตโครงการ

1. โปสเตอร์ 1 ชุดจำนวน 3 แผ่นสำหรับคนทั่วไป
2. แผ่นพับ 1 ชิ้น สำหรับแจกเฉพาะคน
3. หนังสือขนาดเล็กแจก 1 เล่ม สำหรับคนที่เริ่มสนใจและต้องการรายละเอียดเพิ่มเติม

แนวทางการศึกษา

1. ศึกษาลักษณะและกิจกรรมต่างๆ ของบ้านพิพิธภัณฑ์จากหนังสือ และศูนย์สังคีตศิลป์ ธนาคารกรุงเทพ สาขาผ่านฟ้า
2. ศึกษาแนวทางการออกแบบ vernacular design

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คำนำ

พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติเป็นแหล่งรวบรวมความรู้ภูมิปัญญาที่สำคัญที่สุดในประเทศแต่ได้รวบรวมเฉพาะของเก่านับพันปี มิได้เก็บของที่อยู่ในยุคสมัยอื่นๆ เช่น ของเมื่อ 50-60 ปีที่ผ่านมา แต่บ้านพิพิธภัณฑ์เก็บของเก่ายุค 50-60 ปีนี้และของปัจจุบัน ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่ากิจกรรมของบ้านพิพิธภัณฑ์นี้ มีประโยชน์ต่อคนปัจจุบันและคนรุ่นต่อไป ทั้งยังให้เห็นว่า บ้านพิพิธภัณฑ์ไม่จำเป็นต้องเก็บแต่ของเก่าพันปี จึงน่าจะเป็นแหล่งความรู้ใหม่ที่แตกต่างออกไปสำหรับคนกรุงเทพฯ

แต่เนื่องจากบ้านพิพิธภัณฑ์ยังขาดการประชาสัมพันธ์อย่างเพียงพอ จึงทำให้ประชาชนยังคงไม่รู้จักโครงการนี้จึงทำสิ่งพิมพ์ชุดนี้ขึ้น โดยหวังว่าจะประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนเกิดกระแสหันกลับมาสนใจของเก่าเก็บของปัจจุบันไว้และเห็นถึงความสำคัญของบ้านพิพิธภัณฑ์ต่อไป

दनัยพันธ์ วิชวีวงศ์ ณ ออยุธยา

มีนาคม 2541

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

หัวข้อโครงการ..... ก
 บทคัดย่อ..... ข
 คำนำ..... ค
 สารบัญ..... ๗
 สารบัญภาพ..... จ
 กิตติกรรมประกาศ..... ฉ

บทที่ 1 บ้านพิพิธภัณฑ์

1.1 ประวัติความเป็นมา..... 1
 1.2 เพราะไม่มีของ 2
 1.3 ทำไมพิพิธภัณฑ์ไทยจึงเก็บและแสดงเฉพาะด้านโบราณคดี..... 3
 1.4 ตัวอย่างของที่บ้านพิพิธภัณฑ์..... 4

บทที่ 2 การออกแบบ

2.1 การออกแบบสิ่งพิมพ์
 - ความหมายของสื่อสิ่งพิมพ์..... 5
 - ประโยชน์ของสื่อสิ่งพิมพ์กับการประชาสัมพันธ์องค์กร..... 5
 2.2 vernacular
 - retro & vernacular..... 6
 - ภาษาของเขา = ตัวตนของเรา..... 7
 - ตัวอย่างงาน vernacular..... 8

บทที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลหาแนวทางการออกแบบ

3.1 สรุปลักษณะและกิจกรรมของบ้านพิพิธภัณฑ์
 - กิจกรรมของบ้านพิพิธภัณฑ์..... 11
 - จุดประสงค์หลักของบ้านพิพิธภัณฑ์..... 11
 - ปัญหาเดิม..... 11
 - สิ่งที่จะได้จากการเข้ามาชม..... 12
 3.2 สรุปข้อมูลที่ใช้ประกอบในการออกแบบชุดสื่อสิ่งพิมพ์
 - เป้าหมายหลัก..... 12

- แนวความคิด (concept)..... 12
 - ความสัมพันธ์ของชุดสื่อสิ่งพิมพ์..... 13

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการเรียน เพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญดาเห็นว่าไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมีเหตุดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ลักษณะของ vernacular design และรูปแบบของโครงการ.....	13
บทที่ 4 ขั้นตอนการออกแบบ.....	15
- ทำแบบร่าง	
- แก้ไขพัฒนาแบบ	
4.1 สรุปสิ่งที่จะใช้ในผลงานจริง.....	27
บทที่ 5 ผลงานจริง.....	29
บทที่ 6 ผลสรุปและข้อเสนอแนะ.....	42
บรรณานุกรม.....	43
ภาคผนวก	
ก. ภาคสไลด์ผลงานจำนวน 1 แผ่น	
ประวัติผู้เขียน.....	44

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ

ภาพที่

1. ตัวอย่างของที่บ้านพิพิธภัณฑท์.....	4
2. ตัวอย่างงาน vernacular.....	8
3. แผนภาพแสดงรูปแบบที่ vernacular design ขอยืมมาใช้.....	13
4. แบบร่างขั้นที่ 1.....	15
5. แบบร่างขั้นที่ 2.....	16
6. แบบร่างขั้นที่ 3.....	19
7. แบบร่างขั้นที่ 4.....	22
8. สีที่จะใช้ในงานจริง.....	27
9. โปสเตอร์.....	29
10. แผ่นพับ.....	32
11. booklet (ก.เก็บ).....	34

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณบุคคลต่างๆ ที่มีส่วนช่วยให้ศิลปนิพนธ์ของข้าพเจ้าสำเร็จลุล่วงด้วยดี หากปราศจากความช่วยเหลือเหล่านี้โครงการนี้ไม่สามารถเกิดขึ้นได้แน่นอน

ขอขอบพระคุณ

คุณแม่ สำหรับกำลังใจสำคัญ

อาจารย์วิทยา หาญวารังศ์ศิลป์สำหรับข้อคิดและคำปรึกษาที่ดีสำหรับศิลปนิพนธ์และในชีวิตประจำวัน

อาจารย์กิตติ อมรพัฒนกุล

คุณเอนก นาวิกมูล

คุณอาภรณ์ แดงสุวรรณ

และอาจารย์ทุกท่านที่อบรมสั่งสอนและให้บทเรียนที่ดีมาตลอด

ขอขอบคนเพื่อนๆ ทุกคนที่ช่วยทั้งกำลังใจและกำลังใจให้งานสำเร็จลงได้ด้วยดีโดยเฉพาะ

พี่อัมพร มณฑเทียน

ภัทรเมธ รัชมณีชัย

ฐาน อินทร์ไทยวงศ์

แชน มังการวงศ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1 บ้านพิพิธภัณฑ์

1.1 ประวัติความเป็นมา¹

ปลาย พ.ศ. 2530

คนกลุ่มหนึ่งประกอบด้วย เอนก นาวิกมูล - โดม สุขวงศ์ - เจนภพ จบกระบวนวรรณ - สุกีร์ เจริญสุข - วรรณนา นาวิกมูล - พลาติศัย สิทธิธัญกิจ - มนต์ พูลผล ร่วมกันจัดตั้ง "สโมสรนักสะสม" ขึ้นเพื่อทำกิจกรรมสร้างความเคลื่อนไหวให้ประชาชนสนใจการเก็บสะสม สนใจงานพิพิธภัณฑ์ เพราะที่ผ่านมามีพิพิธภัณฑ์ในเมืองไทยยังมีน้อยมาก อีกทั้งส่วนใหญ่ยังเน้นเก็บแสดงเฉพาะของโบราณหลายร้อยหลายพันปี ไม่สนใจของยุคใกล้ปัจจุบัน หรือยุคปัจจุบัน แหล่งสะสมของสำหรับพิพิธภัณฑ์ในอนาคตก็ไม่มี ทำให้ประชาชนที่สนใจที่สมควรเก็บลงถึงขยะ หรือซื้อขายย้ายที่ตลอดเวลา

ตุลาคม 8 ม.ค. 2531

เริ่มจัดนิทรรศการ "อวดของเล่นโบราณ"

ตุลาคม 8 เม.ย. 2531

จัดนิทรรศการ อวดของ 500 จำพวก จากนั้นก็ได้จัดนิทรรศการอวดของต่างๆ อีกหลายครั้ง เช่น อวดหนังสือเก่า อวดของวัยเด็ก ทำไม้ไทยไม่ทำ อวดเครื่องดนตรี ฯลฯ

2532

จดทะเบียนเป็นสมาคมกิจวัฒนธรรม (Cultural Affairs Association)

2534

ได้รับบริจาคที่ดิน 58 ตารางวา จาก ร.อ.อาลักษณ์ อนุมาศ เจ้าของหมู่บ้านคลองโพธิ์แลนด์ (ถนนไปมทิล - ศาลายาสายใน) ก่อให้เกิดความคิดจัดตั้งพิพิธภัณฑ์เล็กๆ ขึ้นคือ "พิพิธภัณฑ์เด็ก" หรือ Children Museum คุณหญิงสุพัตรา มาศดิตถ์ รัปเป็นประธานจัดหาทุน กลุ่มบริษัทแปลน กรุณาออกแบบให้ฟรี มีการแก้ไขเพิ่มเติมแบบแปลนหลายครั้ง

2534-2537

จัดรายการต่างๆ เช่นจัดดนตรี ฉายหนัง หาทุนเรื่อยมา

¹ เอกสารนี้เอนก นาวิกมูล เก็บไว้ที่พิพิธภัณฑ์ กรุงเทพมหานคร : บริษัท ชาติศิลป์สนอง จำกัด ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณี (ศิลป์สนองการพิมพ์), 2541 แปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2535

มูลนิธิสวนสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ฯ ซึ่งพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ รัฐบุรุษเป็นประธาน อนุมัติให้ใช้พื้นที่ 5 ไร่ ภายในบริเวณสวนสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ฯ (ติดกับสวนจตุจักร) เป็นที่ตั้งพิพิธภัณฑสถานเด็ก

2537

ใช้พื้นที่ 58 ตารางวา ที่คลองโพธิ์แลนด์สร้างสถานที่รับบริจาครวบรวมของเล่น และของ 500 จำพวก เพื่อรวบรวมในพิพิธภัณฑสถานเด็กและพิพิธภัณฑสถานอื่นๆ ในอนาคต สถานที่แห่งนี้ใช้ชื่อว่า "บ้านพิพิธภัณฑสถาน" หรือ House of Museums

2537-2539

บริษัทอิวมานิสต์ ในกลุ่มบริษัทแปลน ออกแบบและควบคุมการก่อสร้าง "บ้านพิพิธภัณฑสถาน" เป็นอาคารสูงสามชั้น กว้างสามคูหา โดยใช้งบประมาณจากเงินบริจาคของประชาชน และห้างร้านผู้มีจิตศรัทธาทั้งสิ้น 1.7 ล้านบาท ผนวกกับเงินยืมอีก 1.3 ล้านบาท (เท่ากับยังมีหนี้ค้างชำระอีก 1.3 ล้านบาท)

กลางปี 2539

กรุงเทพมหานคร ยุค ดร.พิจิตต์ รัตกุล เป็นผู้ว่าฯ รับโครงการพิพิธภัณฑสถานเด็กเข้าไว้เป็นโครงการในความดูแลของกทม. ทั้งนี้โดยการประสานงานระหว่าง อ.ไกรศักดิ์ ชุณหะวัณ ที่ปรึกษากทม. กับกลุ่มบริษัทแปลนและสมาคมฯ

ก.พ. 2541

การสร้างบ้านพิพิธภัณฑสถานสำเร็จลง หลังจากทุลัทธิทุเลมานานศุกร์ 15 พ.ค. 2541

เปิดนิทรรศการบ้านพิพิธภัณฑสถาน เพื่อแนะนำให้สาธารณชนได้รู้จัก อาคารใหม่ของกรุงเทพฯ ซึ่งจะทำหน้าที่เป็นภัณฑาคาร รับบริจาคและเก็บสะสมสิ่งของต่างๆ สำหรับพิพิธภัณฑสถานแนวใหม่ในอนาคต

1.2 เพราะไม่มีของ¹

โบราณว่า "สิบปากว่าไม่เท่าตาเห็น สิบตาเห็นไม่เท่ามือคลำ" คำกล่าวนี้ผู้เขียนสนับสนุนว่าเป็นความจริง และประจักษ์แก่ใจจริงๆ เมื่อค้นคว้าเรื่องเก่าทั้งหลายทั้งปวง

ท่านชื่อใหม่ว่าสมัยโตเป็นหนุ่มแล้วผู้เขียนฟังพออธิบายเรื่องชวดน้ำมะเน็ดไม่เข้าใจ ไม่เข้าใจว่าลูกแก้วในชวดทำหน้าที่ได้อย่างไร ถึงจะอธิบายสักก็เกี่ยวกับไม่เข้าใจ ถึงวาดรูปให้ดูก็ยังง้อยู่ดีเพราะไม่เคยได้เห็นของจริง และไม่มีพิพิธภัณฑสถานไหนเอามาตั้งให้ดู เพิ่งจะมาเข้าใจก็เมื่อเตรียมจัด

นิทรรศการ "อวดของ 500 จำพวก" พ.ศ. 2531 นี้เอง มิตรผู้หวังดีคนหนึ่งคือ คุณบรรลือ ธาธา

สุวรรณกุล ซึ่งไม่เคยรู้จักกันมาก่อน กรุณาเอาชวดน้ำมะเน็ดมาให้ดู เสร็จแล้วก็บริจาคให้เสียแต่ตอนนั้น "วิชาน้ำมะเน็ด" นั้นเป็นวิชาหนึ่งของผู้เขียนใส่ใจมาโดยตลอด เช่นเดียวกับวิชาอื่นอีกหลายวิชา ไม่ว่าจะเป็นการตีไข่ ทงสน ออกทงหามมีเหตุดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนคนที่ไม่รู้จักขวดน้ำมะเน็ดมาก่อน ก็เห็นจะทิ้งกับขวดน้ำมะเน็ดในงานนั้นเป็นจำนวนมาก
 ทานที่โตมาก่อนอย่าเพิ่งหัวเราะเยาะว่า แคขวดใบเดียวตื่นตื่นไปทำไม ทำเป็นนายนิเขาคมน่า
 ที่เห็นขวดน้ำอัดลมหล่นลงมาจากเครื่องบินแล้วฉงนสงสัย ในภาพยนตร์เรื่องเหวดตาทำจะบ้องไปได้ ก็
 นี่แหละ อะไรก็แล้วแต่ ถ้าไม่ได้เห็นของจริง ทำความเข้าใจได้ยากยิ่งนัก ถ้าได้เห็นของจริงแล้ว ก็จะ
 พัฒนาความรู้ต่อไปได้ไม่ต้องเสียเวลาติดเชื่อนแห่งความงังที่ละนานๆ

ผู้เขียนค้นคว้าเรื่อง แรกมีในสยาม และค้นศัพท์ต่างๆ ได้ประจักษ์แก่ใจว่าหลายเรื่องมีปัญหา
 เหลือเกิน ทั้งปัญหาด้านขาดหลักฐานเอกสารและปัญหาขาดของจริงให้ดู จะพึงพิพิธภณท์ก็พึง
 ไม่ค่อยได้เพราะไม่มีของให้ดู ยกตัวอย่างเช่น กระบอกเสียง โทรศัพท โทรเลข โทรทัศน์ หรือต่อไปก็
 เครื่องเล่นวิดีโอ ตลอดจนเครื่องเล่นซีดี ยุคแรกสุด, ของเล่นสมัยรัชกาลที่ 3-4-5 ตลอดจนกระทั่งถึงยุค
 รัชกาลปัจจุบัน, เครื่องอัดเทปหรือเครื่องอัดสำเนา สมัยรัชกาลที่ 5 ยุคยังไม่มีเครื่องถ่ายเอกสาร
 พระยาอนุমানราชชน (ยง อนุมานราชชน) อธิบายไว้ในหนังสือ ฟันความหลัง ยาวพอสมควร แต่ก็
 ไม่เข้าใจอยู่ที่ว่าใช้งานอย่างไร

ไม้ขีดไฟ ก.ศ.ร. กุหลาบเคยกล่าวว่า กลักไม้ขีดไฟยุคแรกที่เข้ามา ทำด้วยไม้จำผา รูปพรรณคล้าย
 ผักกะขาม ไม่เข้าใจว่าผักกะขามแบบไหน

ผงชักฟอก สบู่ฝรั่ง เครื่องทำฟัน เครื่องโกนหนวด บัดดาเลียน เครื่องฉายภาพยนตร์ ตู้ถ้ำมองแบบ
 จีน ตู้ถ้ำมองแบบฝรั่ง เหล่านี้ล้วนมีปัญหาทั้งสิ้น

ด้วยความสัจจริง ผู้เขียนอยากให้พิพิธภณท์ไทยขยายการเก็บและแสดงสิ่งของให้หลากหลายยิ่งขึ้น
 เหลือเกิน มิใช่แสดงเพียงของโบราณเจ้าพวกพระพุทธรูป เครื่องทองของแพงอยู่แขนงเดียว ถึงขวด
 น้ำอัดลม ขวดน้ำหอม ขวดน้ำปลัยห่อต่างๆ ก็ควรหามาแสดง
 สินค้าเครื่องมือในร้านค้าสมัยต่างๆ ก็ควรหามาแสดง

ของเหล่านี้มิใช่เพียงแต่ช่วยให้แก่ประชาชน หากแต่ยังให้ช่วยเพิ่มสีสันให้แก่พิพิธภณท์เองด้วย การเก็บ
 ของเหล่านี้ไม่ใช่วิชาเร้นลับ เพราะในอารยประเทศมีการเก็บแสดงและเขียนถึงกันอยู่ตลอดเวลา
 ปัญหาคือเราสนใจแต่ของโบราณเกินไปจนลืมเก็บของยุคร้อยสองร้อยปีถึงยุคปัจจุบันเท่านั้น แม้คลัง
 เก็บของหรือโกดัง godown หรือภัณฑาคาร สำหรับเป็นสถานที่รับบริจาคคัดเลือกของ เราไม่มีเป็น
 กิจจะลักษณะ ข้าวของต่างๆ จึงถูกทิ้งลงถังขยะ ถูกทำลาย เคลื่อนย้ายจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง หรือ
 ถูกขายออกนอกประเทศตลอดเวลา

สิ่งที่ต้องกระทำโดยเร่งด่วนในเวลานี้จึงได้แก่การสร้างภัณฑาคารเพื่อสกัดเก็บของไว้โดยเร็ว ขณะ
 เดียวกันเราต้องเก็บของยุคปัจจุบันไว้สำหรับพิพิธภณท์ในอนาคตด้วยมิใช่ประมาทว่าเป็นของใหม่หา
 เมื่อไรก็ได้หากประมาทเช่นนี้ ไม่กี่ปีข้างหน้าก็ต้องมาเสียเวลากันอีก

1.3 ทำไมพิพิธภณท์ไทยจึงเก็บและแสดงเฉพาะด้านโบราณคดี¹

หนังสือชุด "วัฒนธรรมไทย" เรื่อง "ของในพิพิธภณท์แห่งชาติ" ซึ่งพิมพ์ด้วยภาษายกคอมพล ป. พิมพ์
 เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า เหมือนญาติเห็นเข้าไปประโยชน์จนเป็นการค้า
 สงคราม เมื่อพ.ศ. 2486 ให้เหตุผลในหน้า 3-4 สรุปว่าการจัดพิพิธภณท์แต่เดิมจัดของรวมๆ กัน
 ไม่ว่าจะชนิดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลายคน ทั้งสัตว์อาน้ำยา แร่ธาตุ สินค้าพื้นเมือง เครื่องหัตถกรรม และของโบราณ งานช่างชั้นสูง

ถึง พ.ศ. 2469 หรือเมื่อ 72 ปีมาแล้ว เริ่มจัดเฉพาะของที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ และโบราณคดีของไทยเฉพาะ

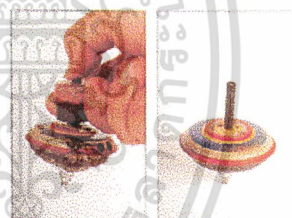
1. ของเหล่านี้ ชาวต่างประเทศกำลังสะสม และจัดส่งออกไปยังต่างประเทศของตนเป็นจำนวนมากขึ้นทุกที ถ้าปล่อยให้ของโบราณทั้งอยู่ในสภาพเดิมโดยไม่คิดที่จะรวบรวมรักษาแล้ว ในไม่ช้าก็จะถูกส่งออกไปนอกประเทศหมด
2. การแสดงของทั่วไปย่อมสิ้นเปลืองเงินมาก และต้องใช้ผู้ชำนาญหลายสาขา ยังไม่สามารถทำได้ เพราะขาดงบประมาณ

ส่วนของอื่นที่ไม่เข้ากับเรื่องโบราณคดี ถูกส่งไปเก็บที่อื่น เช่น สัตว์อาน้ำยา ส่งไปให้โรงเรียนเพาะช่าง ตัวอย่างแร่ธาตุส่งไปให้กรมโลหกิจ ฯลฯ ของที่ไม่สามารถส่งไปที่อื่นได้ให้รวบรวมไว้ในคลัง

1.4 ตัวอย่างของที่บ้านพิพิธภัณฑ

หนังสือโฆษณาของห้าง
ขายยาเองอันต้องตราเสือ
พิมพ์ด้วยระบบพิมพ์หิน
สอดสี

ลูกข่างรุ่น 2500

ผ้าเช็ดหน้าหาเสียงสมัย จอมพล ป. พิบูลสงคราม
พ.ศ. 2500

ภาพสามมิติ พร้อมถ้ำมอง
สำหรับส่องดู รุ่น พ.ศ.
2444 สมัย ร. 5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับครูใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ 2. เอนก นาวิกมูล "บ้านพิพิธภัณฑ" สารคดี. สิงหาคม, 2541, 22-23 ของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

การออกแบบ

2.1 การออกแบบสื่อสิ่งพิมพ์³

ความหมายของสื่อสิ่งพิมพ์

สื่อสิ่งพิมพ์ตามความหมายที่เข้าใจกันทั่วไป ได้แก่ สื่อที่ใช้ติดต่อสื่อสาร ทำความเข้าใจกันด้วยภาษาเขียน โดยใช้วัสดุกระดาษพิมพ์ ออกมาพร้อมกันเพื่อแจกจ่ายให้กับผู้อ่านได้คราวละมากๆ สื่อสิ่งพิมพ์นั้นออกมาในรูปต่างๆ กัน ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ นิตยสาร จุลสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ ใบปลิว แผ่นพับ หนังสือคู่มือ และโปสเตอร์ เป็นต้น

ส่วนคำว่า "สิ่งพิมพ์" นั้น พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ไม่ได้ให้ความหมายไว้ แต่พระราชบัญญัติการพิมพ์ พ.ศ. 2484 บัญญัติว่า "สิ่งพิมพ์" หมายความว่า สมุด แผ่นกระดาษ หรือวัตถุใดๆ ที่พิมพ์ขึ้น รวมตลอดทั้งบทเพลง แผ่นที่แผ่นผัง แผนภาพ ภาพวาด ภาพระบายสี ใบประกาศ แผ่นเสียง หรือสิ่งอื่นใดอันมีลักษณะเช่นเดียวกัน

ในทางบรรณารักษศาสตร์ คำว่า "สิ่งพิมพ์" หมายถึงวัสดุตีพิมพ์ (printed materials) ได้แก่ สิ่งพิมพ์ที่รวบรวมเป็นเล่มจากการตีพิมพ์จากเครื่องพิมพ์ เป็นวัสดุเพื่ออ่านและศึกษาค้นคว้าต่างๆ ที่ห้องสมุดได้รวบรวม จัดหา จัดเก็บ เพื่อให้บริการในห้องสมุด เป็นวัสดุที่พิมพ์ด้วยกระดาษ มีรูปลักษณะต่างๆ กัน ได้แก่ หนังสือ (book) วารสาร (journals หรือ periodical) หรือนิตยสาร (magazine) หนังสือพิมพ์ (newspapers) จุลสาร (pamphlets) และกฤตภาค (clipping)

ประโยชน์ของสื่อสิ่งพิมพ์กับการประชาสัมพันธ์องค์กร

1. สื่อสิ่งพิมพ์สามารถกระจายข่าวสารที่องค์กรต้องการเผยแพร่ไปยังกลุ่มเป้าหมาย หรือกลุ่มบุคคลสำคัญที่มีอิทธิพลได้
2. การส่งข่าวแจกให้สื่อสิ่งพิมพ์ เป็นการตัดปัญหาใช้คนกลางได้อย่างดี
3. การติดต่อสื่อสารกับมวลชนโดยผ่านสื่อสิ่งพิมพ์ เป็นการเพิ่มคุณค่าให้กับสถาบันหรือองค์ในด้าน การยอมรับ และความเชื่อถือจากมวลชน
4. สื่อสิ่งพิมพ์มีหลายรูปแบบจึงทำให้นักประชาสัมพันธ์ มีโอกาสเลือกรูปแบบของสื่อสิ่งพิมพ์ตามที่ตนเห็นว่าเหมาะสม รูปแบบของสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ สิ่งพิมพ์ในวงจรรธุรกิจ วารสารการค้า หนังสือพิมพ์ท้องถิ่นรายสัปดาห์ เป็นต้น
5. สื่อสิ่งพิมพ์สามารถจัดข่าวลือที่ผิดๆ ได้
6. การมีความสัมพันธ์ที่ดีกับสื่อสิ่งพิมพ์นำมาซึ่งโอกาสที่ดีกว่าในการสนับสนุน

เอกสาร 3. เริ่มที่มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสื่อสิ่งพิมพ์. กรุงเทพมหานคร : ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ฝ่ายการพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2528 อ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7. การเลือกส่งข่าวที่มีประโยชน์และคุณค่าต่อผู้อ่านผ่านสื่อสิ่งพิมพ์ สามารถลดคู่แข่งชั้นลงไปได้บ้าง เพราะบรรณาธิการสื่อสิ่งพิมพ์จะพยายามเลือกเฉพาะข่าวที่มีคุณค่า และมีประโยชน์ลงตีพิมพ์เท่านั้น
8. การติดต่อสื่อสาร และการร่วมงานกับสื่อสิ่งพิมพ์ นอกจากจะนำมาซึ่งประโยชน์ต่อองค์กรแล้ว ย่อมให้ความสนุกในหลายๆ ด้านแก่นักประชาสัมพันธ์ด้วย

2.2 Vernacular design

vernacular⁴ : the language spoken in a country or region, esp. as compare with the official language.

reto and vernacular⁵

จนกระทั่งศตวรรษที่ 1980 นักออกแบบกราฟิกก็เข้าใจและซาบซึ้งถึงประวัติศาสตร์หนังสือ นิตยสาร นิตยสาร ก็ออกแบบตามความรู้เหล่านั้น การออกแบบที่ขึ้นอยู่กับประวัติศาสตร์ (ย้อนอดีต) เริ่มขึ้นที่นิวยอร์ก และกระจายออกไปทั่วโลกอย่างรวดเร็ว นักออกแบบบางคนเรียกว่า รีโทร (retro) ตั้งอยู่บนพื้นฐานเฉพาะตัวที่สนใจเลือกแต่งงานในสมัย modernist ในยุโรปช่วงแรกๆ ความไม่ใส่ใจใน "กฎ" ที่ถูกของ typography และความมีเสน่ห์ของความกดโต้งอ่อนช้อยของ typeface ใช้กันอย่างกว้างขวางในช่วงปี 1920 และ 1930 แล้วจึงยกเลิกไปหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 นั้นทำให้เห็นว่าคำว่า "reteoactive" และ "retrograde" นั้นหมายถึง "backward-looking" (มองย้อนหลังไป) และ contrary to usual (สิ่งที่ตรงกันข้ามกับปกติ)

retro อาจจะมีหมายถึง ลักษณะของการทำให้ย้อนกลับมาใหม่ของสิ่งที่น่าสนใจในประวัติศาสตร์ของ post modernism ซึ่งอย่างไรก็ตามมันก็นั้นตรงช่วง 10 ปี ระหว่างสงครามมากกว่าในช่วง Greco-Roman หรือ เรอเนซอง

ในทาง vernacular design หมายถึงศิลปะที่สามัญ ทั่วไปและลักษณะของความประทับใจทางเทคนิค ที่มีกว้างขวาง ของช่วงใดช่วงหนึ่งในประวัติศาสตร์มีความหมายใกล้ reteo แต่ vernacular design นั้นตรงที่ใกล้ปัจจุบันมากกว่าและสามัญมากกว่า เช่น การ์ดเบสบอล, กล้องไม้ขีด, ภาพประกอบอย่างง่าย ๆ ที่พิมพ์ในสมัยราวๆ 10 ปีนี้

ในนิวยอร์ก retro เริ่มขึ้นจาก designer จำนวนน้อยรวมถึง Paula Scher , Louise Fili , Crain Goldberg ด้วยพวกเขาทำงานกราฟิกในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ขึ้นมาใหม่ ตั้งแต่ช่วงเริ่มศตวรรษ Vienna Seccession จนถึง Modernist แต่ตกแต่งด้วยแบบตัวอักษรยุโรปซึ่งเป็นที่นิยมในช่วง 20

4. Seiko Instruments Inc., Electronic Longman Dictionary of Contemporary English. Model : WP-6500 , 1987

5. Friedman Mildred. Graphic Design in America: a visual language history. New York : ไซมอนและชuster, 1989
ไม่ว่ากรณีใดๆ ก็ตาม หากมีข้อผิดพลาดประการใดขออภัยเป็นอย่างสูงและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระหว่างสงครามโลก แนวทางการใช้ space , สี, พื้นผิว ของพวกเขา มักจะเป็นส่วนตัวและและมีความเป็นต้นคิด แนวทางที่ตั้งไว้เรื่องความคิดที่แตกต่างจากเรื่อง กฎและความถูกต้อง ในงานออกแบบและ typography ทำให้พวกเขาสามารถเสี่ยงและทดลองโดยใช้แบบตัวอักษรปนกันมากมาย หรือใช้ระยะห่างระหว่างตัวอักษรมากๆ และพิมพ์สีอักษรหนึ่งทับบนอีกสีหนึ่งที่เข้ากัน อย่างไรก็ตาม พวกเขามีความแม่นยำสูงทาง typography ที่จะหาความลงตัวอย่างดีที่สุด ในงาน retro design หลายชิ้นการจัดวางตัวอักษรไม่ได้วางเป็นชั้นอย่างละเอียดอ่อน กับภาพประกอบและภาพถ่าย แต่จัดวางไว้ตรงกลางเพื่อให้เป็นรูปเป็นร่าง ดูเคลื่อนไหว และแสดงออก (expressive) ลักษณะแนวทางเฉพาะของ retro ยังคงเป็นคุณลักษณะของงานในนิวยอร์ก

ภาษาของเขา = ตัวตนของเรา⁶

ลุงกระดาศโซคดี, โปสเตอร์รูปหมาเล่นไฟ, ไม้เขียนซี, ตำราหมอดู, กล้องไม้ขีดไฟพญานาค, สติกเกอร์ยาเห็นแก่ตัว, ปกหนังสือนิยายชุดสามเกลอ และการ์ตูนเล่มละบาท ทั้งหมดนี้มีอะไรเหมือนกัน? คำตอบคือมันเป็นงานออกแบบชาวบ้าน ที่เคยถือกันในกลุ่มนักออกแบบว่าล้าสมัย และไร้รสนิยม แต่ในรอบ 2-3 ปีที่ผ่านมาเกิดปรากฏการณ์ที่น่าสนใจคือ งานเหล่านี้ถูกนำมาใช้กันมากมายโดยเฉพาะในรูปของบัตรอวยพรปีใหม่หรือเอกสารโฆษณาตัวเอง (self - promotion) ของนักออกแบบไทย

เดิมทีเดียว นักออกแบบใช้ภาษาชาวบ้านเป็นเครื่องหมายของ "ตัวตน" (self) กันอยู่แล้ว เช่น ไบตอง ซึ่งเป็นภาษาห่อของของชาวบ้าน บ่งบอกความเป็นไทยที่มีมาแต่โบราณรวมทั้งคุณค่าที่สงบเรียบง่ายของอดีต การนำเอาไบตองมาใช้ในการออกแบบ จึงชี้ว่าตัวตนของคนไทยสมัยใหม่ก็น่าจะคงคุณค่านั้นๆ เอาไว้ด้วย

แต่งงานบางชิ้นนั้นมองภาษาชาวบ้านในมุมใหม่ ชาวบ้านในงานเหล่านั้น ไม่ได้ถูกผูกติดอยู่กับความเป็นไทย หรือความเป็นอดีตที่สำเร็จรูปอีกต่อไป ในแง่ของการสื่อความหมาย ลุงโซคดีเข้ามาแทนที่ไบตอง และอาจกล่าวต่อไปได้ว่า สติกเกอร์ยาเห็นแก่ตัวเข้ามาแทนที่รูปวัดวาอาราม โปสเตอร์รูปหมาเล่นไฟเข้ามาแทนที่ลายไทยหรือลายเทพชุมนุม ฯลฯ

ในปี 2537 การที่ไบตองกลายเป็นเครื่องหมายบอกตัวตนของบริษัทธุรกิจ (ที่ต้องการขยายความเป็นไทยอย่างตรงๆ) ส่วนลุงโซคดีถูกยกระดับให้เป็นตัวตนของนักออกแบบชั้นนำ เป็นเรื่องยืนยันว่าภาษาชาวบ้านในประเภทหลังมีเกียรติภูมิสูงกว่า อย่างน้อยก็ในโลกของนักออกแบบ และเวทีประกวดการออกแบบ

ถึงแม้ว่าภาษาชาวบ้านทั้งสองแบบจะทำหน้าที่คล้ายกันในกระบวนการนำเอาคุณค่าของอดีตมานิยามตัวตน (เช่นชี้ว่า คุณค่าของปัจจุบันเริ่มต้นที่อดีต คุณค่าของนักออกแบบสมัยใหม่เริ่มต้นที่ชาวบ้าน) แต่ความแปลกใหม่ของลุงโซคดีอยู่ตรงที่ว่ามันสื่อถึงอดีตที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้น หรือทำให้อดีตที่ไร้กาลเวลานั้นชัดเจนขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ 6. ประชา สุวัชรินทร์. ภาษาของเขา = ตัวตนของเรา สยามว่าลา. อดีต-ตา ของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

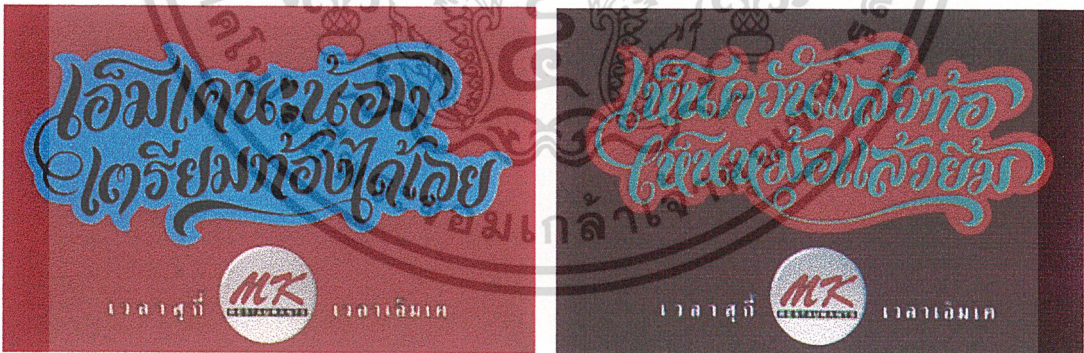
ไบต้องมีกำเนิดมาแต่ยุคโบราณที่เราไม่อาจจะบรู้นเดือนปีได้ แต่ถึงโชคดีมีอายุเพียง 40- 50 ปี และเป็นผลิตภัณฑ์ในยุค "ยุคพัฒนา" ของไทย งานออกแบบภาษาชาวบ้านแบบเดิมเป็นผลงานของช่างพานิชศิลป์ในโลกอุตสาหกรรมที่ยังมีร่องรอยให้พบเห็นในปัจจุบัน และที่สำคัญถึงโชคดีสื่อถึงกำเนิดหรือบรรพบุรุษของวิชาชีพ "นักออกแบบ" ได้ตรงตัวกว่า

ในขณะที่ลายเทพชุมนุมเป็นสิ่งที่ตายไปแล้ว (แต่ยังถูกปลุกผีขึ้นมาใช้เป็นครั้งคราว) โปสเตอร์หมาเล่นไฟหรือการ์ตูนเล่มละบาท ยังมีชีวิตและกระโดดโลดเต้นอยู่ในชีวิตประจำวันของชาวบ้านจริงๆ

คุณค่าของศิลปินแบบเดิมจึงดูเป็นนามธรรมมากกว่า เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับคุณค่าของช่างทำป้าย, ศิลปินทำปกหนังสือ, นักวาดการ์ตูน หรือฝ่ายศิลป์ของโรงพิมพ์ที่ออกแบบถูกกระดาษ งานประเภทหลังจะดูติดดิน, มีเลือดมีเนื้อและมีความเป็นมนุษย์มากกว่างานประเภทแรก

เราอาจเลยเถิดไปถึงขั้นที่บอกว่านี่เป็นการเปิดประชาธิปไตยครั้งใหญ่เป็นการให้โอกาสแก่การเป็นชาวบ้านในยุคพัฒนา (ที่มีเนื้อหาแตกต่างจากแบบไทยที่เป็นทางการ เช่น ไบต้อง หรือลายไทย) ได้ขึ้นมาแสดงตัวบนเวทีและครอบครองพื้นที่ในทางวัฒนธรรมบ้าง แต่เราจะลืมเสียไม่ได้ว่าพื้นที่หรือเวทีที่ว่านี้เป็นของนักออกแบบ และเขาจัดเวทีนี้ไว้ก็เพื่อที่จะพุดถึงตัวตนของเขาเอง การใช้ภาษาชาวบ้านไม่จำเป็นต้องเกิดจากการเลื่อมใส หรือเจตนาจะยกย่อง การใช้ภาษาของคนอื่นอาจจะเกิดจากความปรารถนาที่จะทำตัวเองให้แปลกแตกต่างออกไปเท่านั้น การเปิดพื้นที่ให้แก่ชาวบ้านเป็นการให้นิยามใหม่แก่ชาวบ้านก็จริง แต่ในท้ายสุดแล้วมันคือการตอบสนอง "ตัวตน" ของนักออกแบบเอง

ตัวอย่างงาน vernacular

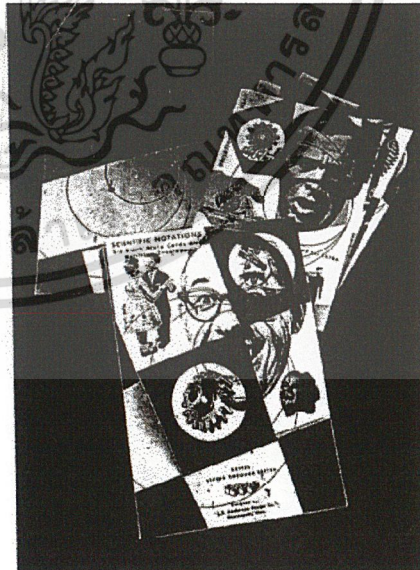
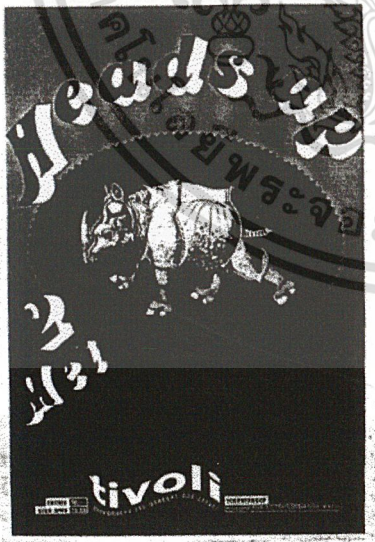
นี่เป็นตัวอย่างงาน vernacular design ในประเทศไทย คือ นำเอาลักษณะของสติ๊กเกอร์ที่มักติดอยู่ท้ายสิบล้อมาออกแบบใหม่ จากที่ทำให้คนขับสิบล้อดู มาเป็นทำให้กลุ่มลูกค้าของ เอ็มเคสุกี้ ดู

รูปแบบที่ใช้ ดึงลักษณะตัวอักษรที่ใช้มือเขียน และใช้คำคล้องจองมา แต่เปลี่ยนคำพุดนิดหน่อย เมื่อคนเห็นก็จะนึกถึงของเก่าเดิมได้ทันที แสดงให้เห็นว่าลักษณะของของเดิมยังถูกนำมาใช้อยู่มาก

เอกสารนี้ Bangkok Art Directors' Association: The 11 th B . A . D . Book Annual. กรุงเทพมหานคร . ? , ไม่ว่าการณี 2540 ังสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชั้นนี้ก็อีกหนึ่งชั้นหนึ่ง นำการ์ตูนเล่มละบาทของชาวบ้านมาเปลี่ยนเนื้อความใหม่ ไว้ให้นักออกแบบอ่าน ซึ่งชั้นนี้ก็ยิ่งเห็นลักษณะเดิมอยู่มากเช่นกัน เพียงแต่พลิกกลุ่มเป้าหมายจากชาวบ้าน เป็นนักออกแบบแทน

เอกสารที่ 8 Rick Poyner. The Graphic Edge. New York : Hearst Books International, 1993 ใ้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่พอ 9 B. Martin Pedersen. Graphic's Ephemera 1. New York : Graphic Press, 1995 ทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนสองชิ้นนี้ เป็นลักษณะงาน vernacular design ที่ดูแล้วยกถึงของเก่า แต่นักออกแบบเปลี่ยนใหม่เกือบหมด โดยนำของเดิมมาเพียงส่วนน้อยเท่านั้น เช่นชิ้นแรกนำมาเพียงรูปกับสีเท่านั้น ซึ่งจะเห็นว่าการจัดวางตัวอักษร และองค์ประกอบเป็นแบบที่ทำขึ้นมาใหม่ทั้งหมด ส่วนชิ้นที่สอง นำมาใช้เพียงแค่ตัวอักษรและสี การจัดวางใหม่ ก็สามารถทำให้นักถึง คนตรีสมัยยุค 70 ได้ โดยชิ้นนี้ก็เป็นที่โปรดปรานของศิลปินปี 1991

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ลักษณะของตัวอย่างงานสองแบบแรก ต้องการให้เห็นความเป็นอดีตที่ชัดเจนกว่าสองแบบหลัง ดังนั้นสองอันแรกจึงมีรูปแบบเดิมของของเก่าอยู่มากกว่าสองแบบหลัง แต่สองแบบหลังมีอิสระให้ลองสร้างสรรค์งานใหม่ได้มากกว่า ในขณะที่ยังนึกถึงอดีตอยู่ด้วยในแง่ใดแห่งหนึ่ง

โครงการนี้เลือกใช้แบบที่สอง ด้วยเหตุผลข้างต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

วิเคราะห์ข้อมูลหาแนวทางการออกแบบ

2.1 สรุปลักษณะและกิจกรรมของบ้านพิพิธภัณฑ

เป็นพิพิธภัณฑขนาดเล็ก ที่ตั้งอยู่ชานเมือง โดยได้รับบริจาคที่ดินอยู่แถวๆ พุทธมณฑลสาย 2 ไกลจากตัวเมืองจึงเป็นองค์กรที่ค่อนข้างเงียบ หรือถ้าเปรียบเทียบกับภาพลักษณ์กับบุคคลิกของคนก็เหมือนผู้ใหญ่มีความรู้มากๆ และใจดี

กิจกรรมของบ้านพิพิธภัณฑ

1. รวบรวมเก็บของเก่าเพื่อเป็นแหล่งรวบรวมความรู้เมื่อ 50-60 ปีก่อน
2. รวบรวมเก็บของในปัจจุบันเพื่อรอให้ในอนาคตกลายเป็นของเก่า
3. รับบริจาคสิ่งของและเงินเพื่อนำมาใช้หนี้ที่ยังค้างอยู่
4. จัดนิทรรศการในหัวข้อแต่ละหัวข้อ และเชิญนักสะสมมาร่วมอวดร่วมแสดง

จุดประสงค์หลักของบ้านพิพิธภัณฑ¹⁰

เพื่อเป็นแหล่งรวบรวมความรู้ความภูมิใจในของไทยในสมัย 50-60 ปีก่อน รวมถึงสิ่งที่จะเก่าในอนาคตอีกต่อไป

ปัญหาเดิม¹

1. ปัจจุบันประเทศไทย ขาดแหล่งที่รวบรวมความรู้ และภูมิปัญญาของคนไทย ในช่วงปีพ.ศ. 2500 เนื่องจากขาดการจัดเก็บดูแล สิ่งของ สถานที่ และประวัติศาสตร์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสมัยนั้น ซึ่งทำให้เกิดผลดังต่อไปนี้
 - 1.1 คนไทยไม่เห็นคุณค่าของอดีตที่เป็นส่วนหนึ่งของพื้นฐานของประเทศในปัจจุบัน
 - 1.2 ขาดแหล่งความรู้ที่จะสามารถสืบค้นข้อมูลต่างๆ ในยุคสมัยนั้น
 - 1.3 ขาดสิ่งของจริงๆ ให้จับต้องให้เห็นเป็นรูปธรรม
 - 1.4 ขาดความภูมิใจ เพราะลืมช่วงเวลาสำคัญบางส่วนไป
2. บ้านพิพิธภัณฑ ถูกจัดสร้างขึ้นมาเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว แต่ขาดการประชาสัมพันธ์ทำให้
 - 2.1) คนส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจความสำคัญของบ้านพิพิธภัณฑ
 - 2.2) ขาดเงินทุนที่จะนำมาสนับสนุนกิจกรรมต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 10 10 ธันวาคม 2541 และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สิ่งที่จะได้จากการเข้ามาในบ้านพิพิธภัณฑ

1. หวนนึกถึงอดีตที่วันวานยังหวานอยู่ เพราะคนเราย่อมมีความทรงจำดีๆ เหลืออยู่เสมอ และเมื่อได้เห็นของเก่าก็ทำให้เรานึกถึง
2. ได้พบความเชื่อ จริงใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่สังคมสมัยใหม่ขาดไป
3. ได้ทราบความรู้ต่างๆ จากของนั้นๆ ซึ่งทำให้คนได้รับความรู้กลับไป ซึ่งพิพิธภัณฑอื่นไม่มี

3.2 สรุปข้อมูลที่ใช้ในการออกแบบสื่อสิ่งพิมพ์

เป้าหมายหลัก

สื่อสิ่งพิมพ์ชุดนี้ต้องทำให้

1. คนรู้จักบ้านพิพิธภัณฑ
2. รู้ว่าบ้านพิพิธภัณฑทำอะไร ทำไม
3. บ้านพิพิธภัณฑที่น่าสนใจอย่างไร

แนวความคิด

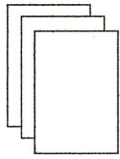
ทำให้คนหันมาสนใจบ้านพิพิธภัณฑในระยะยาว คือให้คนหันมาเก็บของเก่า โดยเข้าใจว่าเก็บของเก่าแล้วได้อะไร ก็จะเข้าใจว่าบ้านพิพิธภัณฑทำอะไร (ถ้าเราพูดให้คนรู้เพียงว่าบ้านพิพิธภัณฑคืออะไร คนก็จะสนใจเพียงช่วงเวลาหนึ่ง ตัวอย่างในกรณีนี้คือ โฆษณาสินค้ากีฬาในกี๊ แทนที่จะบอกว่า ในกี๊คืออย่างไร กลับพูดว่า ให้คนมาสนใจเล่นกี๊พากันเถอะ Just do it) **ความสัมพันธ์ของชุดสื่อสิ่งพิมพ์**

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

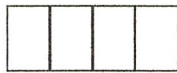
ความสัมพันธ์ของชุดสี่สิ่งพิมพ์

โปสเตอร์

ดึงความสนใจในที
สาธารณะ เพื่อที่จะให้
คนรู้ว่ามีย่านพิพิธภัณฑ
เกิดขึ้นแล้ว

แผ่นพับ

เมื่อคนเกิดความสนใจ
ในบ้านพิพิธภัณฑแล้ว
แผ่นพับจะบอกว่าบ้าน
พิพิธภัณฑทำอะไร

booklet

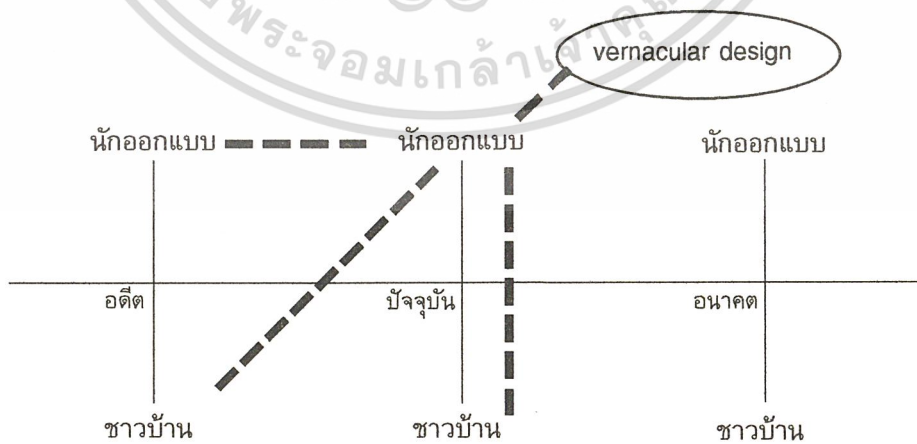
เมื่อเห็นแผ่นพับและสนใจ ก็สามารถส่งชิ้น
ส่วนจากแผ่นพับมาแลก booklet ได้ทันที
โดยใน booklet จะมีรายละเอียดเรื่องการ
เก็บของ เหมือนเป็นคู่มือการเก็บของ

ลักษณะของ vernacular design และรูปแบบของโครงการ ^{5, 6}

งานออกแบบกราฟิกพัฒนาตัวเองขึ้นมาเรื่อยๆ จากอดีตจนถึงปัจจุบัน ทั้งงานในระดับนักออกแบบ
และงานระดับชาวบ้าน ต่างก็พัฒนาขึ้นมาจนถึงระดับหนึ่ง งานออกแบบกราฟิกก็เริ่มหยุดซังก เนื่องจาก
รูปแบบเดิมเกิดขึ้นซ้ำกันจนน่าเบื่อ

เพื่อที่จะพัฒนาให้เกิดแนวทางใหม่ขึ้นมาอีก และให้ตัวเองอยู่รอด นักออกแบบจึงจำเป็นต้องหาช่อง
ทางใหม่มาใช้ จึงเกิดแนวทางขึ้นมาใหม่ 2 แบบคือ

1. พัฒนาขึ้นมาในแบบที่ไม่เคยมีใครทำมาก่อน แหกช่องทางใหม่ในแบบเฉพาะตัว
2. ดึงเอารูปแบบที่มีอยู่แล้วขึ้นมาใช้ใหม่ เพื่อจุดประสงค์ใหม่ให้มีรูปแบบเฉพาะตัว วิธีนี้เรียกว่า vernacular design

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
แผนภาพแสดงรูปแบบที่ vernacular design ขอยืมมาใช้
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากภาพจะเห็นว่า vernacular design คือการที่นักออกแบบปัจจุบันดึงเอารูปแบบของงานของนักออกแบบและชาวบ้านในอดีตและชาวบ้านในปัจจุบันมาใช้ ส่วนจะดึงเอามาใช้มากหรือน้อยนั้นขึ้นอยู่กับตัวนักออกแบบเอง แต่อย่างไรก็ตามต้องได้รับความรู้สึกถึงต้นแบบเดิม ไม่ว่าจะในแง่ใดแง่หนึ่ง

ดังนั้น vernacular design จึงเป็นเพียงรูปแบบ (style) หนึ่งในงานออกแบบที่นักออกแบบดึงมาใช้เพื่อบอกลักษณะเฉพาะตัวของตนเอง ของที่เลือกมาเป็นต้นแบบจึงไม่จำเป็นต้องมีคุณค่า หรือนำรูปแบบของมันมาใช้มากนัก อาจจะนำมาเพียงความเชื่อมโยงในแง่ใดแง่หนึ่งเพื่อให้คนดูนึกถึงสิ่งของนั้นๆ ได้ก็พอ

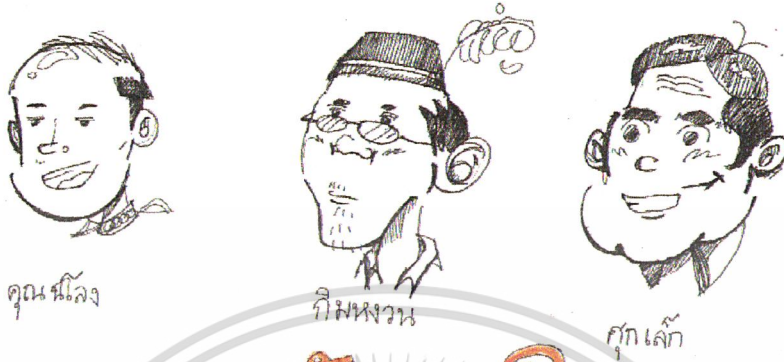
รูปแบบที่นำมาใช้ในโครงการนี้ เป็น vernacular design โดยการดึงอารมณ์เพียงบางส่วนของของเก่าที่บ้านพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ โดยจะเอาส่วนประกอบบางอย่างที่ใหม่ มาผสมรวมกันเพื่อให้สิ่งพิมพ์ชุดนี้มีรูปแบบเฉพาะตัว และเหมาะกับยุคสมัยปัจจุบัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

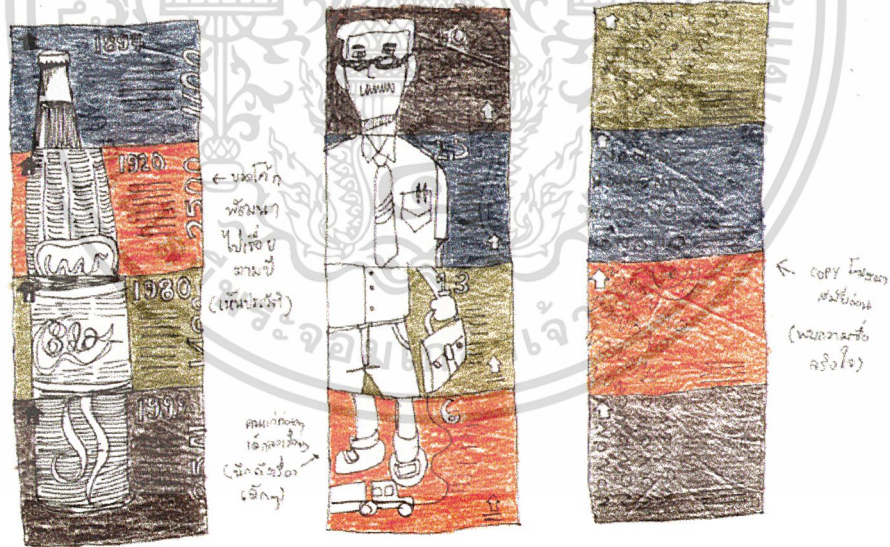
แบบร่างขั้นที่ 2

ให้ทั้งชุดพูดถึงคุณค่าของการเก็บของหลายแบบ ใช้ภาพมากมาย เพื่อให้คนนึกถึงของเก่าได้ง่าย

สืบสน?

โปสเตอร์ ต้องการจะบอกว่า การที่ไม่ได้เห็นของเก่าจะทำให้รูปภาพไม่ออก สืบสน

แผ่นพับ ต้องการจะบอกว่า นี่คือสิ่งที่เขาจะได้รับจากการมาที่บ้านพิพิธภัณฑ์ คือ

1. ของที่เขาเห็นนั้นมีประวัติให้ได้เรียนรู้
2. เมื่อเข้าไปแล้ว จะได้กลับไปนึกถึงเรื่องราวตอนเด็กๆ
3. ได้พบกับความจริงใจ ซื่อๆ อย่างที่คนปัจจุบันไม่มี

โดยแผ่นพับนี้จะสามารถฉีกให้เป็นโปสเตอร์ส่งไปให้คนอื่นด้วยก็ได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับบริการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สีที่เลือกใช้ นำมาจากภาพปกหนังสือเก่า โดยเลือกเฉพาะสีที่เด่นๆ และสามารถเข้ากันได้ด้วย

สีที่เลือกใช้ในแบบร่างครั้งที่ 2

booklet ทำหน้าที่คล้ายคู่มือการเก็บของ และมีรายละเอียดเกี่ยวกับบ้านพิพิธภัณฑ์ด้วย เนื้อหา

ภายในถอดออกมาจากหนังสือ "เก็บวันนี้ พรุ่งนี้ก็เก่า" มาทั้งหมด และเพิ่มส่วน สนุกกับการเก็บของเข้าไป เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับบริการเชิงนโยบายเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนำมาใช้ประโยชน์ด้านการค้าด้วย เป็นการให้เปิดทางของต่างๆเอง โดยแบ่งหน้ากระดาษตามแนวนอน 3 ส่วน แล้วจะได้อ่านเก๋ลิ้นเล็ก ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมีเหตุดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เกี๊ยะน้อยของของนั้นๆ

ส่วน booklet นั้นชื่อว่า ก.เกี๊ยะ ตามแบบหนังสือคัดลายมือ ก.ไก่

สรุปปัญหาของแบบร่างครั้งที่ 2

ยังขาดการจัดการกับข้อมูล ทำให้เรื่องที่จะพูดมีมากเกินไป จึงทำให้คนสับสน ภาพที่ออกมาทั้งหมด ยังดูจืดไป ยังบอกไม่ชัดเจนว่าคุณค่าของของเก่าคืออะไร

โปสเตอร์ ยังสื่อถึงสิ่งที่จะบอก (message) ได้ไม่ชัดเจน

แผ่นพับ ใส่เรื่องราวที่จะบอกมากเกินไป

booklet ยังจืดไป ข้อมูลบางอย่างไม่จำเป็นตัดออกได้ ส่วน สนุกกับก.เกี๊ยะ ยังดูเด็กไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบร่างขั้นที่ 3

สรุปว่า สิ่งที่จะนำมาพูดในเรื่องของคุณค่าของของเก่า คือ เกล็ดเล็กเกล็ดน้อยที่ได้จากยุคสมัยที่เปลี่ยนไป ดังนั้นชุดนี้จึงให้เห็นแต่เรื่อง การเปลี่ยนแปลง อย่างเดียว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

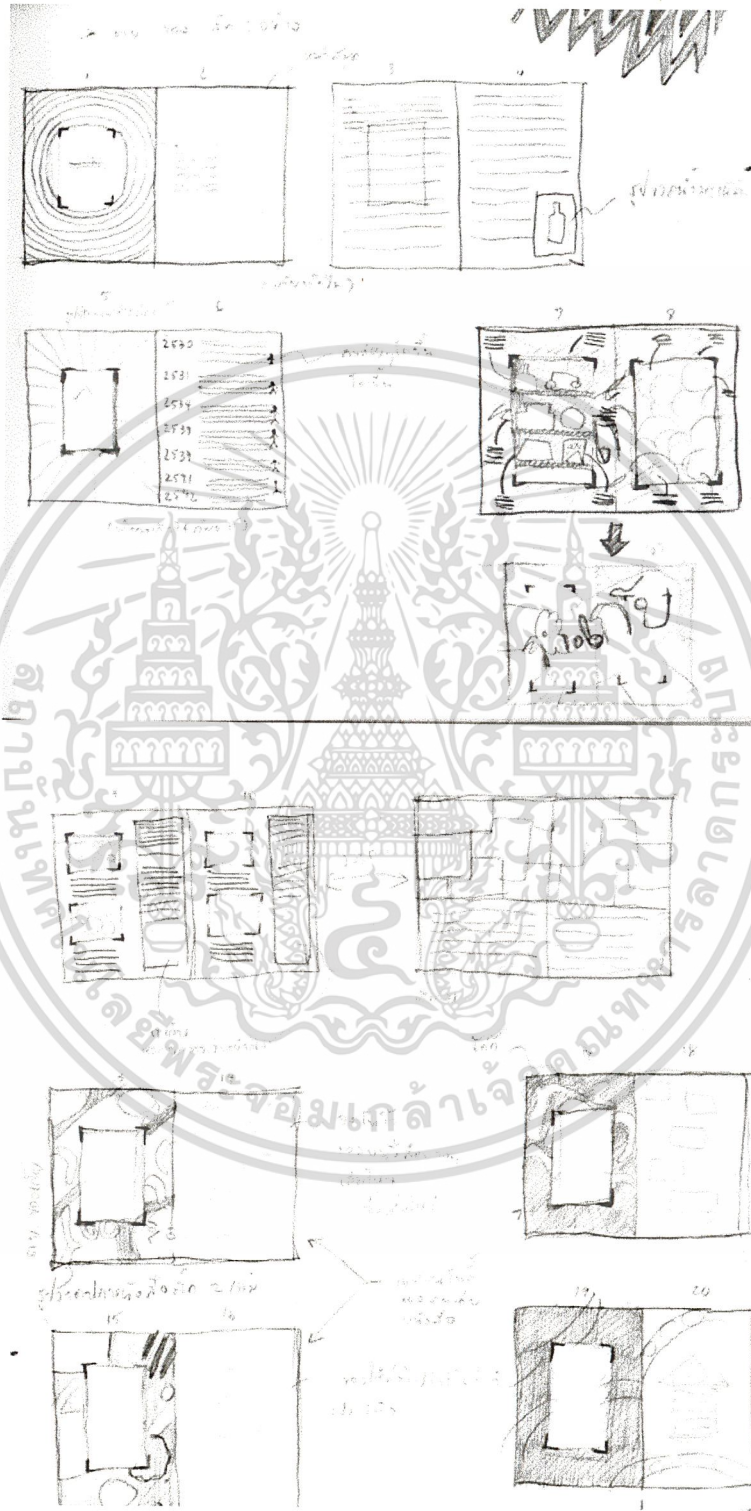
แก้ booklet หานื้อหาน้อยลง เหลือเฉพาะที่สำคัญ โดยให้

1. ก.เก็บ หมายถึง การที่เริ่มเก็บของกันได้แล้ว
2. การจัดหน้าใช้แบบสมัยใหม่ แต่รูปที่เอามาใช้เป็นของเก่า ก็จะถูกเอาไปเอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปกหนังสือ

ภายใน booklet

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบร่างขั้นที่ 4

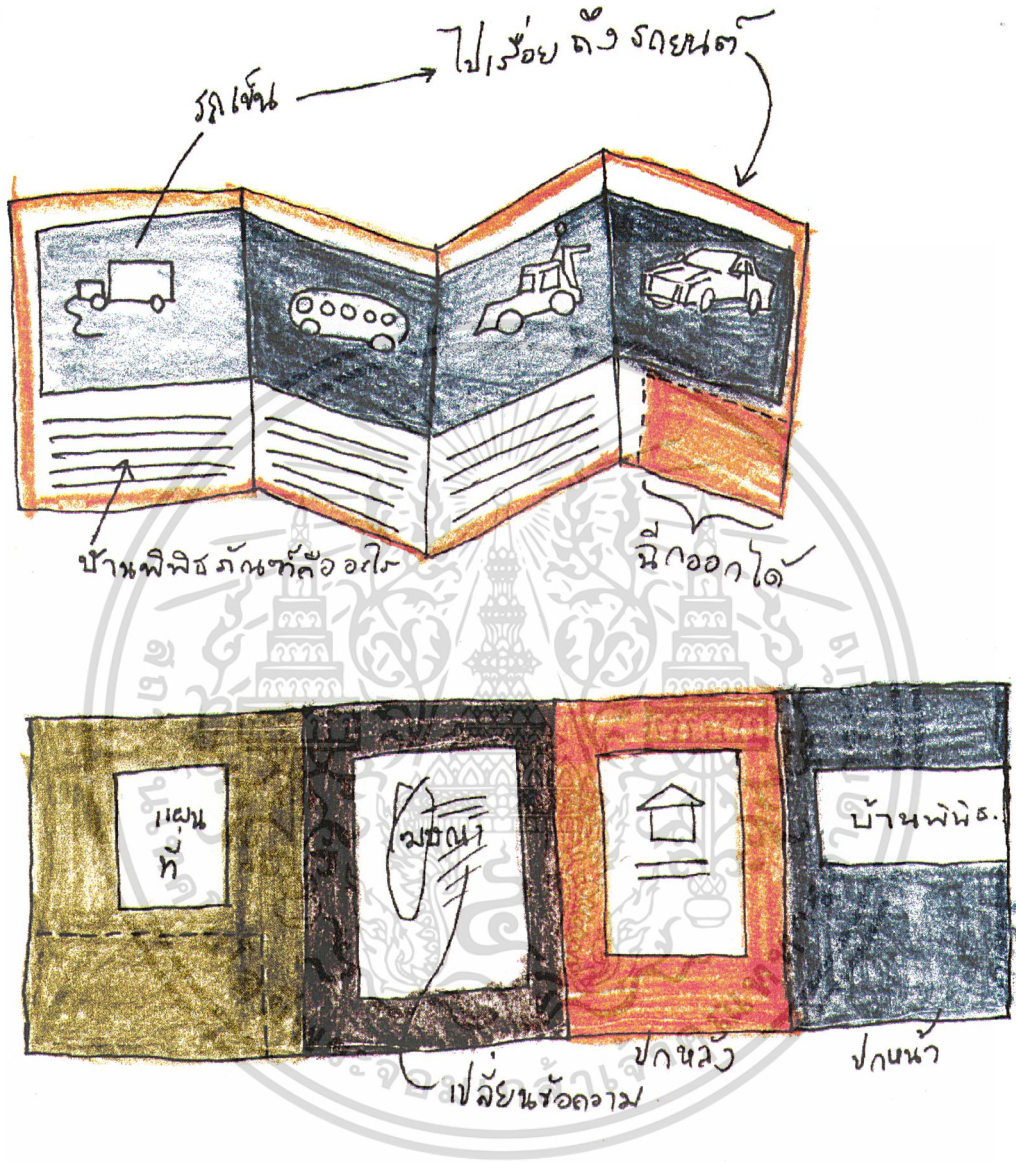
นำแบบร่างตั้งก่อนมาปรับปรุงบางส่วน เพิ่มสีสันทันเพื่อให้ใกล้จริงมากขึ้น

โปสเตอร์ พูดเรื่องเข้ามาบ้านพิพิธภัณฑแล้วเห็นอะไร ยกตัวอย่างให้เห็น 3-4 แบบ โดยขยายรูปให้ใหญ่ผิดปกติ เพื่อดึงดูดให้สาธารณชนหันมาสนใจ

1. ดาร์กี้ เปลี่ยนเป็น ดาร์ลี เพราะอะไร
2. ผงซักฟอกแพ็บ เจ้าของคำพูดที่ว่า "ไปซื้อแพ็บยี่ห้อใดก็ได้มาสักกล่องหนึ่งซิ"
3. สาวสวยสมัยก่อน

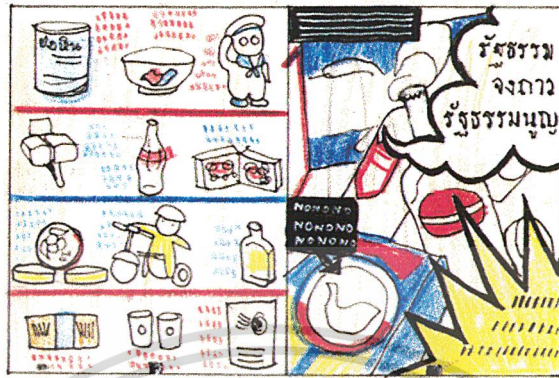
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 4. เอสโซ่ อยู่คู่มืองไทยมา 105 ปีแล้ว
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น ยังพึงห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แผ่นพับ บอกว่า บ้านพิพิธภัณฑสถานทำอะไร และมีภาพแสดงให้เห็นว่า ปัจจุบันพัฒนามาจากอดีต มีส่วนให้คลิกเพื่อนำไปแลกหนังสือ. เก็บได้ด้วย เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญญาติให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สรุปปัญหาของแบบร่างครั้งที่ 4

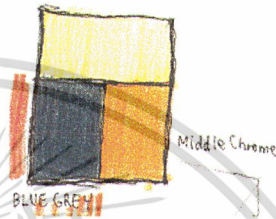
ยังขาดความเป็นชุดเดียวกัน

booklet ใช้สีมากเกินไป เลedyไม่เป็นเล่มเดียวกัน ยังขาดกราฟิกที่น่าสนใจ

สรุปสิ่งที่ใช้ในผลงานจริง

- 1. คู่มือสีทั้งหมดในชุดสีสิ่งพิมพ์ ให้มี 3 สี โดยเลือกจากชุดสีที่เคยใช้และเปรียบเทียบกับปกหนังสือ

เก่า

ชุดสีที่จะใช้

- 2. ส่วนแบบตัวอักษรที่ใช้ จะมี 3 แบบ

2.1 ฟิวเอสแอล ไทยคอมมอน

ก ข ข ค ค ม ง จ ฉ ช ซ ฅ ญ ฎ ฏ ฐ ท ฒ ณ ด ต ถ ท ธ น
 บ ป ผ ฝ พ ฟ ภ ม ย ร ล ว ศ ษ ส ห ฬ อ ฮ

2.2 เฮบีซี เบิกบาย

ก ข ค ม ง อ ฅ ๗ ๘ ๙ ฌ ญ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ณ ค ต ถ ท ษ บ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙
 ภ ม ย ร ล ว ศ ษ ส ห ฬ อ ฮ

2.3 ดีบี นารายณ์

ก ข ฅ ค ฌ ม ง จ ฉ ช ซ ฅ ญ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ณ ค ต ถ ท ธ น บ ป ผ
 ฝ พ ฟ ภ ม ย ร ล ว ศ ษ ส ห ฬ อ ฮ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบตัวอักษรแรก และแบบที่สองใช้สำหรับเป็น headline เป็นแบบตัวอักษร ที่มาจากของเก่า โดยตรง ส่วน ดิบี นารายณ์ นั้นใช้สำหรับที่เป็น body text เป็น type style แบบร่วมสมัยที่มีส่วนคล้ายกับสองแบบแรกและจะอ่านง่ายกว่า

3. การ present ภาพ ทำให้ดูคล้ายภาพ silk screen 2 สี เพราะเป็นลักษณะของงานยุคหนึ่งที่ดูร่วมสมัย

4. แนวความคิด

โปสเตอร์ คือ เราได้ความรู้อะไรจากของเก่าใกล้ตัว

แผ่นพับ บอกว่าบ้านพิพิธภัณฑทำอะไร

booklet เป็นคู่มือเก็บของเก่าสำหรับผู้สนใจ รวมถึงประวัติบ้านพิพิธภัณฑ และบอกสิ่งที่บ้านพิพิธภัณฑต้องการความช่วยเหลือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5
ผลงานจริง

1. โปสเตอร์

ต้องการบอกว่า ของเก่าที่เราเคยเห็นกันอยู่ทุกวันนี้ มีความรู้รอบตัวที่น่าสนใจหลายอย่างที่เรายังไม่รู้

ดังนั้นของที่เลือกจึงมาจากสิ่งใกล้ตัว เหมาะสมและเป็นที่น่าสนใจเก็บสะสม ได้เลือกมา 3 ชิ้น ได้แก่

1.1. แฝ้ม เป็นผงซักฟอกยี่ห้อแรกในเมืองไทย และทำให้ผงซักฟอกทุกยี่ห้อที่มีตามมาในเมืองไทย ถูกเรียกว่า "แฝ้ม" หมด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.2. คาร์กี้ สาเหตุที่ทำให้คาร์กี้ต้องเปลี่ยนเป็นคาร์ลี ทั้งๆ ที่คุณภาพยาสีฟันก็ยังคงเหมือนเดิม เพราะมีปัญหาเรื่องการล้อเลียนสีผิว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.3. เอสโซ่ สถานีบริการน้ำมันเอสโซ่ที่เราใช้บริการกันอยู่ทุกวันนี้ มีอายุถึง 104 ปีแล้ว

ดังจะเห็นได้ว่า ภาพที่ใช้นั้นจะมีขนาดใหญ่มากจนเห็นเม็ดสกรีน เนื่องจากการนำสิ่งของเล็กมาขยาย
เอกสาให้ใหญ่กว่าปกติมากๆ เป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้สะดุดตาคนหมู่มาก (มี visual impact) เพราะโปสเตอร์นั้นจะติด
ไม่ว่าในที่สาธารณะ ใดคนเดินผ่านไปมา จึงต้องทำให้คนเห็นแล้วหันมามองถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. แผ่นพับ

ต้องการบอกว่า บ้านพิพิธภัณฑฯทำอะไร

บ้านพิพิธภัณฑฯเก็บของเก่าเพราะของเก่าทำให้เข้าใจการพัฒนาจากอดีตมาสู่ปัจจุบันอย่างเป็นขั้น

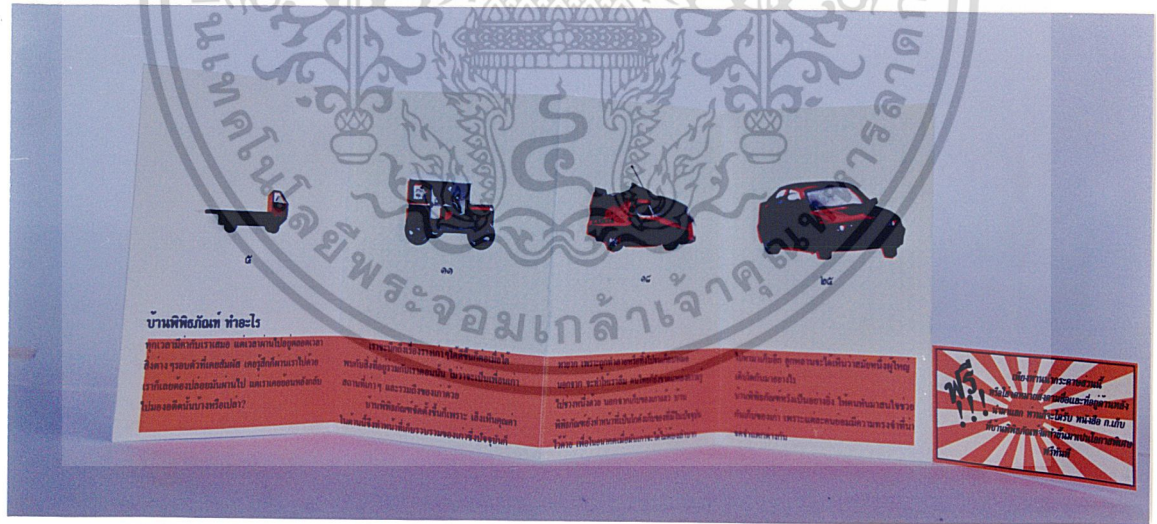
ตอน

ภาพที่เลือกใช้จึงเหมือนเป็นตัวอย่างให้เห็นการเปลี่ยนแปลงว่าของเก่าทำให้เห็นการพัฒนาอย่างไร โดยให้เห็นเป็นขั้นๆ ว่าตั้งแต่เด็กจนโต เราใช้รถต่างกัน ชับซ้อนขึ้นเรื่อยๆ

ส่วนที่ยื่นออกมาเป็นส่วนสำหรับฉีกไปแลก booklet

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้ภายในเท่านั้น ไม่ควรนำออกนอกอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาต
 เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้ภายในเท่านั้น ไม่ควรนำออกนอกอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาต
 ไม่ว่าการณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

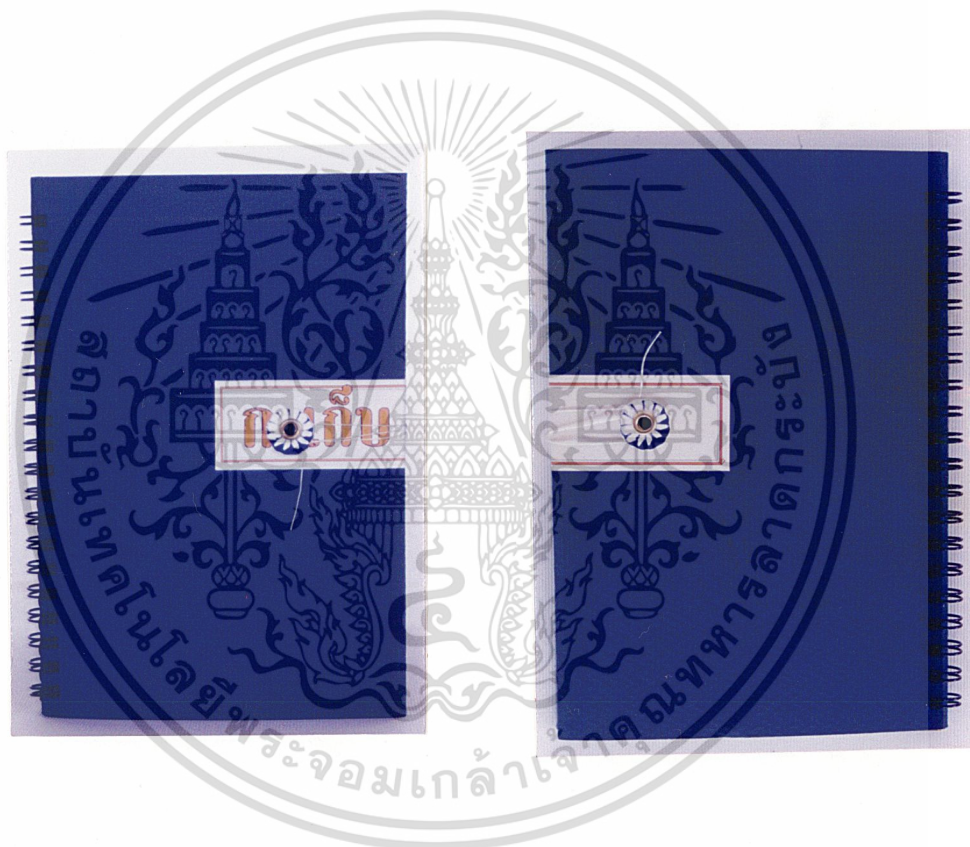
3. booklet

-ให้ชื่อว่า "ก.เก็บ" หมายถึงการให้เริ่มเก็บของเก่า

-ลักษณะคล้ายคู่มือการเก็บของตั้งนั้นขนาดจึงไม่ใหญ่หรือเล็กเกินไป เย็บเล่มแบบห่วงเพื่อให้สามารถเปิดได้ง่าย

-ต้องคุมสีให้อยู่ใน 3 สีตั้งนั้นภาพที่นำมาใช้จึงเป็นภาพลายเส้น หรือภาพที่ปรับให้เป็นขาวจัดดำจัดแล้ว (high contrast)

-การจัดหน้าจะมีลักษณะอิสระไม่ยึดกับลักษณะเก่าๆ แต่จะทำให้คนนึกถึงบรรยากาศเก่าๆ โดยใช้สีและ ภาพจากของเก่า

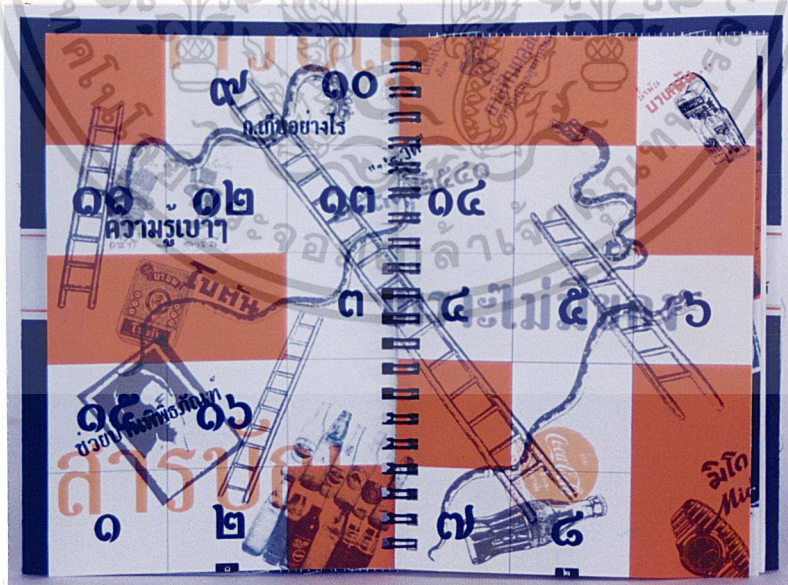
ปกหน้า-หลัง

เพื่อให้มีลักษณะคล้ายการเก็บของ จึงทำคล้ายฉลากปิดด้านข้างหนังสือ แต่เพื่อไม่ต้องฉีกจริง จึงนำรูปแบบมาจากซองเอกสาร ส่วนกระดาษที่ใช้ปิดม้วนเชือกนั้นให้เป็นรูปลูกบิดตู้เก่าๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

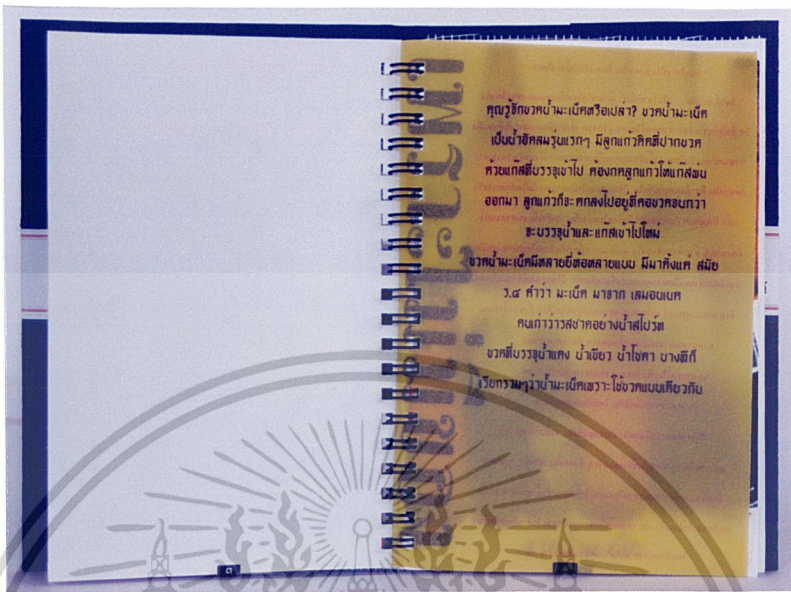

ปกใน-หน้ารองปก
เลือกใช้วัสดุคล้ายๆ โยผ้าเก่าๆ เพื่อเพิ่มความรู้สึกให้หนักถึงของเก่าได้มากขึ้น

1-2 สารบัญ

เอกสารนำรูปแบบมาจากเกมสบันไดงู ขึ้นเมื่อเห็นบันได และลงเมื่อเห็นงู ตัวเลขของสารบัญก็เรียงตามหลักนี้ การค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3-4 เพราะไม่มีของอธิบายลักษณะของขวดน้ำมะเน็คบนกระดาดไข่ ซึ่งจะเห็นภาพข้างหลังบ้างๆ ตามลักษณะที่ว่า ไม่เห็นของเก่าจริงๆ ก็นี่ภาพไม่ออก

เอกสาร 5-6 บทความที่ "เพราะไม่มีของ" การใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่า และภาพขวดน้ำมะเน็ค เปรียบเทียบกับขวดน้ำอัดลมสมัยก่อนจนถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7-8 แสดงให้เห็นว่าการเก็บของเก่า แบบเป็นระเบียบหรือไม่เป็นระเบียบนั้นต่างกันตรงที่หยิบดูได้ทันที กับต้องส่องหยิบดูทีละชิ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาดเห็นาไปเซบระโยชน์ด้านกรค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

9-10 นำรูปแบบมาจากลักษณะการเก็บของเก่าแบบไม่ตั้งใจ คือพับเก็บหนังสือพิมพ์ไว้หลังกรอบรูป แล้วเมื่อกลับมาดูอีกทีก็เก่าแล้ว ในกรณีนี้เป็นหนังสือพิมพ์สอดในหนังสือ

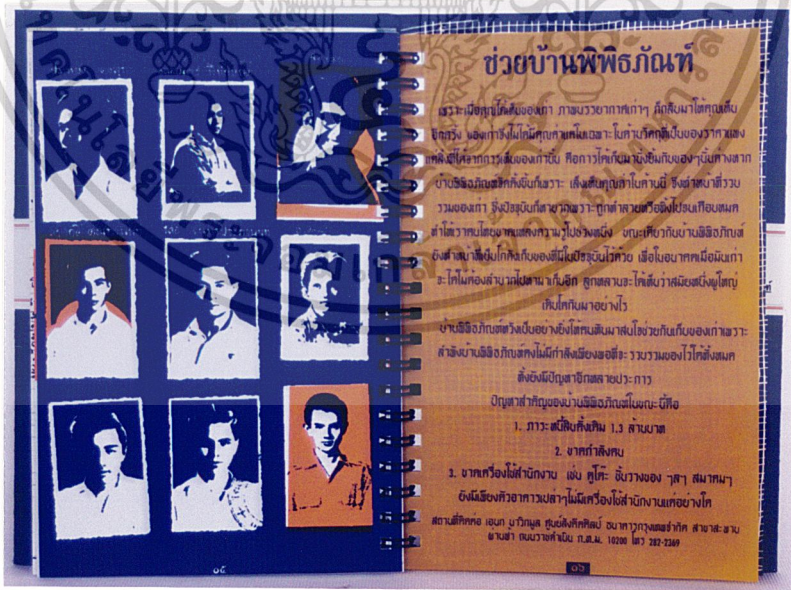
พูดถึง -ตัวอย่างนักสะสม

-ก.เก็บหมายความว่าอย่างไร

เอกสารนี้เป็นเอกสาร-ก.เก็บที่ให้นำมารับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้ง-เลือกเก็บอย่างไรให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

13-14 พุดถึงประวัติความเป็นมาของบ้านพิพิธภัณฑ โดยเอาลักษณะของแผนภูมิมาใช้ จำเป็นต้องใช้เลขไทย และหัวเรื่องตัวใหญ่ เพื่อไม่ให้หลุดความเป็นไทยมากเกินไป

15-16 ช่วยบ้านพิพิธภัณฑ เป็นส่วนที่บอกว่า บ้านพิพิธภัณฑต้องการความช่วยเหลืออะไรบ้าง การจัดวางเอกสารเป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกิจการเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อผู้ดูเห็นหนังสือเล่มนี้จะมีหน้าที่การค้าตัวหนังสือ ให้เสมอกกลางตามรูปแบบของใบปิดประกาศ หรือฉลากยาของชาวบ้าน ไม่ควรกรณใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมีเหตุดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 6

ผลสรุปและข้อเสนอแนะ

การที่ข้าพเจ้าได้ศึกษาและทำศิลปนิพนธ์ในครั้งนี้ ทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ถึงปัญหาต่างๆ มากมาย ทั้งด้านการบริหารเวลา และการที่ต้องรณรงค์ให้คนหมู่มากหันมาเชื่อตามสิ่งที่เราสื่อไป ซึ่งนั่นก็เป็นสิ่งที่ยากสิ่งหนึ่งที่เดียว

ดังนั้นในการทำงานโครงการออกแบบชุดสื่อสิ่งพิมพ์ประชาสัมพันธ์ชุดนี้ จึงจำเป็นต้องนำความรู้ทางกราฟฟิคที่เรียนมาในชั้นปีที่ 1, 2, 3, 4 มาใช้ โดยเฉพาะทางด้านการจัดระเบียบข้อมูล (editorial) แต่อย่างไรก็ตาม มีปัญหาเกิดขึ้นมากมายในงานชิ้นนี้ เช่น ยังไม่ทราบข้อมูลของนักสะสมคนอื่น ที่พอจะให้ข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับของเก่า และไม่ทราบว่า จะสื่อให้คนเชื่อได้มากน้อยเพียงใด รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับ vernacular design ที่เป็นภาษาไทยยังมีน้อย ที่เป็นภาษาอังกฤษข้าพเจ้าก็ยังคงถอดความได้ไม่ดีเท่าที่ควร ทั้งนี้ทั้งนั้นข้าพเจ้าคิดว่าหากได้มีนักศึกษารุ่นหลัง หรือผู้สนใจได้นำไปพัฒนาต่อไปอีก ก็จะประสบความสำเร็จยิ่งขึ้นไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

1. เอนก นาวิกมูล. เก็บวันนี้พรุ่งนี้ก็เก่า. กรุงเทพมหานคร : บริษัท ชาติวิจิตรศิลป์ จำกัด (ศิลปสนองการพิมพ์), 2541
2. เอนก นาวิกมูล. โฆษณาคลาสสิก. กรุงเทพมหานคร : โนวา , 2538
3. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสื่อสิ่งพิมพ์. กรุงเทพมหานคร : ฝ่ายการพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช, 2528
4. ประชา สุวีรานนท์. ภาษาของเขา = ตัวตนของเรา. สยามวาลา. อัส-ตา
5. Friedman Mildred. Graphic Design in America: a visual language history. New York : Walker art center, 1989

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ดนัยพันธ์ วัชรวิงศ์ ณ อยุธยา เกิดวันที่ 24 กรกฎาคม 2521 ที่กรุงเทพฯ ศึกษาชั้นมัธยมปลายที่โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย จบมัธยมศึกษาตอนปลายจากการสอบเทียบที่โรงเรียน สาธิต มศว. ประสานมิตร ในระหว่างศึกษาที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบังได้มีประสบการณ์ฝึกงานที่บริษัท เอเชียแอคชั่นเตอร์ จำกัด และที่นิตยสารจี เอ็ม มีความสนใจทั้งในด้านการออกแบบหน้าหนังสือ และออกแบบโฆษณา กำลังอยู่ในระหว่างเรียนเวิร์คช็อปที่ เอส ซี แมทซ์บอกร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้